

Imidlertid gik det hende nu, som det plejede at gaa, naar hun var ene sammen med Per: hun var alligevel ikke rigtig modig overfor ham. Erindringen om, at han af alle Mænd var den, der vistnok havde været nærmest ved at faa Herredømme over hende, gjorde hendes Holdning lidt usikker. Især var hun paa sin Post, efter at han paa sin Side var bleven dristigere, ja ligefrem syntes at gøre Tilnærmelser. Hun sad netop og tænkte paa, at det vistnok ikke kunde være tilfældigt, naar han havde trykket hendes Haand saa fast, da han hjalp hende op i Vognen. Han var ogsaa et Par Gange rykket hende saa nær, at hun havde maattet flyttet sig lidt for at undgaa, at deres Legemer berørte hinanden under Vognens Skrumlen. Saa stor Tilfredsstillelse hun end følte ved hans Gøren-Haneben, navnlig naar hun tænkte paa Jakobe, foruroligede det hende dog at mærke, hvordan Rollerne var i Færd med at ombyttes imellem dem, saa at hun, der begyndte som Forfølgeren, nu var nærved at blive den jagede.

Ikke desmindre lod hun stadig Munden løbe, brugte sin dunkantede Vifte og lo overgivent. Pantheon, Trajansøjlen, Titusbuen, — alt gled forbi, uden at hun i Grunden saae noget.

Først Synet af Amfiteatret gjorde hende igen et Øjeblik nærværende. Her overvandt hun endog sin Magelighed og stod af Vognen for at komme ind og se Arenaen.

„Vi skulde jo have været i Madrid for at se en Tyrefægtning,“ fortalte hun paa sit Østergades-Københavnsk, mens hun ved Pers Arm forsvandt ind gennem de halvmørke, kølige Gange, der førte til den uhyre Stenkedels Indre. „Men den dumme Kolera kom os i Vejen. Det var rædsomt ærgerligt!“

Mens Per uvilkaarligt grebes af Stedets historiske Stemning, blev hun ved at snakke. End ikke, da de stod inde paa Bunden af den mægtige Offerskaal, der havde været Vidne til saa mangen blodrygende Hekatombe, tav hun et Øjeblik stille. Med Kikkerten for Øjnene saae hun op og ned ad de himmelstigende Bænkerækker, mens hun tænkte paa, om hun maaske hellere skulde have taget den blomstrede Musselins paa med den røde spanske Silketrøje. Den havde gjort Løjtnant Iversen aldeles tosset, da han saae hende med den i Teatret en Aften, kort før hun rejste.

Per gav sig til at forklare hende Bygningens Indretning, viste hende Kejserens og Vestalindernes ophøjede Pladser, beskrev, hvordan Arenaen ved Kunst havde kunnet sættes under